

lem ikke har foreslaaet det, nemlig i alle de Tilfælde, hvor Registrators Afgørelse skal indhentes og meddeles Mønsteranmelderen. — Det næste Forslag, som det ærede Medlem har stillet, gaar ud paa i visse Tilfælde at give noget større Frist, end Lovforslaget opstiller. Men det vil der formentlig ingen Anledning være til i dette Tilfælde. Her er jo Tale om Mangler, som let kunne undgaas, her er Tale om rent positive Oplysninger, som skulle gives, og som skulle være indhentede, og den Regel, som er fulgt i Lovforslaget, er ganske den samme, som man har fulgt ved Varemærkebestemmelserne. Det ærede Medlem vil nu imidlertid have Patentlovens Bestemmelser anvendte i dette Tilfælde. Dette ser jeg imidlertid ingen Grund til. Man maa nemlig huske, at ved Patentlovgivningen er der et andet Forhold, som gør sig gældende, idet der *der* i en ganske anderledes Udstrækning kan være Tale om en rent skønsmæssig Bedømmelse af de foreliggende Oplysninger, om de ere tilstrækkelige eller ikke, navnlig ogsaa f. Eks. med Hensyn til Beskrivelsen af de foreliggende Opfindelser, saa det forekommer mig, at det ærede Medlems Forslag her er betydelig mere vidtgaende og kompliceret, end der er Anledning til i det foreliggende Lovforslag.

Endelig har det ærede Medlem under Nr. 18 stillet Forslag om, at „Paataale af Krænkelse af den ved Registreringen hjemlede Ret kan kun ske for aabne Mønstres Vedkommende“, og i sin Omtale deraf kom det ærede Medlem jo i det hele ind paa at fremhæve de formentlige Ulemper ved at have Retsbeskyttelse for lukkede Mønstre. Jeg tror nu, at det ærede Medlem ser meget for mørkt paa, hvilke Ulemper der kan følge af at have Retsbeskyttelse for lukkede Mønstre, og Erfaringen har jo ogsaa meget stærkt vist dette, idet man i de store Industrilande, hvor man har Retsbeskyttelse for lukkede Mønstre, ikke har mærket noget til de Ulemper, som det ærede Medlem mener, at vi ville mærke her under vore smaa Forhold. Og det Sammenstødstilfælde, som det ærede Medlem omtalte, vil heller ikke godt kunne komme til at foreligge; det vil i alt Fald neppe komme til at faa nogen praktisk Betydning. Det maa jo i øvrigt erindres, at det kun er i Tilfælde af, at der foreligger Skyld fra vedkommendes Side, at der bliver Tale om nogen Straf eller Erstatning, idet det udtrykkelig forlanges, at der faktisk skal være handlet enten med ligefremt Forsæt eller med

Uagtsomhed fra Mønster-Misbrugerens Side, naar der er begaaet en Lovovertrædelse og ikke, som det ærede Medlem sagde, blot være handlet i god Tro. Jeg tror at dømme andetsteds fra, heller ikke, at der her i Landet vil vise sig nogen praktiske Ulemper af at have denne Retsbeskyttelse for de lukkede Mønstres Vedkommende; den er naturlig paa sin Plads, naar man overhovedet giver nogen Adgang til at indlevere lukkede Mønstre. Til Støtte for min Betragtning skal jeg erindre det ærede Medlem om, at medens der er fremkommet adskillige Henvendelser om at faa et Lovforslag som det her foreliggende fremmet, er der ikke hverken til Ministeriet eller Udvalget fremkommet nogen som helst Henvendelse om at ændre Lovforslaget paa dette Punkt, og heller ikke nogen Henvendelse om at gaa den Vej med faktisk Borttagelse af Retsbeskyttelsen, som det ærede Medlem foreslaar.

Jeg kan saaledes ikke tiltræde noget af de Ændringsforslag, som det ærede Medlem har opstillet.

Lange: Jeg skal først overfor den højtærede Indenrigsminister sige, at der indsniger sig en lille Fejl, naar man siger, at jeg paa Forhaand har taget mine Ændringsforslag tilbage, fordi jeg subsidiært har tiltraadt Udvalgets Ændringsforslag. Nej, jeg har fuldt ud tiltraadt de Ændringsforslag, som Udvalget har stillet, i saa Henseende staar jeg sammen med Udvalget, men mine Ændringsforslag ere noget for sig, noget, som ikke vedrører de af det samlede Udvalg stillede Ændringsforslag.

Lige overfor den ærede Ministers Udtalelse om, at min Opfattelse af Fuldmægtigene har ikke noget paa sig, tillader jeg mig dog at anføre, at naar man i en Lov bestemt fastslaar, at de udenrigs boende Mennesker, der anmelde Mønstre her i Landet, skulle have deres Fuldmægtige, maa man ogsaa i Loven fastslaa, hvad der skal ske, naar en saadan Fuldmægtig ikke længere er til Stede. Dette kan indtræde paa mange forskellige Maader. Fuldmægtigen kan, som jeg sagde for lidt siden, ligefrem nægte vedkommende Mand i Udlandet at være Fuldmægtig længer, enten fordi Manden ikke betaler ham det, han ønsker, eller fordi han slet intet betaler ham eller af lignende Grunde. Der maa da være en Regel for, hvorledes Forholdet skal ordnes, naar Fuldmægtigen ikke længere er til Stede for vedkommende udenlandske Firma.